

ВОВК ДМИТРО МИХАЙЛОВИЧ

(27.07.1941 – 21.07.2007)

Народився Д.М. Вовк в с. Заставці Старосинявського району Хмельницької області в робітничо-селянській родині. Його батько, Михайло Сильвестрович, - робітник-будівельник, мати, Ксенія Іванівна, - колгоспниця.

Шестилітнього Дмитрика зарахували до сільської семирічки, а в 1957 році він закінчив Старосинявську середню школу і, як багато його ровесників, подався до Новоселицького зооветтехнікуму. Одержавши диплом за направленням, він працював ветфельдшером Новосинявської ветеринарної дільниці.

Недовго довелося працювати молодому фахівцеві: у червні 1960 р. Д.Вовка призивають до лав Радянської Армії. Служив у Прикордонних військах (48-й прикордонний загін, в/ч 2066), що на Памирі. Обіймав посади завідувача ветеринарною аптекою, а згодом – ветфельдшера. Сама по собі ветеринарна служба складна і важка, разом з тим і романтична. А що казати про її особливості в умовах високогірного, сонячного і суворого Паміру!

Бажання вчитись, мати вищу ветеринарну освіту протягом служби в армії не сходило з думки, створювало душевний неспокій і чим ближчим ставав день демобілізації, тим гострішим ставало. Щоб встигнути до участі в іспитових випробуваннях, Дмитро звертається до старшого брата з проханням відвезти документи до приймальної комісії Української сільськогосподарської академії. Готувався серйозно до складання чотирьох іспитів: українська мова і література (вір), хімія, фізика та іноземна мова (усно).

Спекотний серпень 1963 р. приніс успіх старшому сержанту. Д.М.Вовк – студент ветеринарного факультету УСГА. Радість! Він виділявся серед своїх земляків-зеленокашкетників. Зріст вище середнього. Стрункий, підтягнутий, смаглявий, з блискучими очима і добре розвиненими біцепсами.

Треба наголосити, що Д.М.Вовк був і неординарним студентом. Він виокремлювався серед своїх однокурсників, які, щоб стати студентами, мали виробничий стаж (одна з умов для зарахування). Маючи добру пам'ять, недовго доводилось «сидіти» в анатомії. Багатьом допомагав однокурсникам у навчанні чи сільськогосподарських роботах (хто не міг виконати норму).

Дмитро володів добре українським словом, культурою батьківсько-материнського слова. Він прекрасний оповідач, який не шукав слова в кишені. У живій мові були красиві епітети, чіткі й оригінальні порівняння і та метафори. Не обходилось без тонкого гумору.

Упродовж п'яти років навчання наполягав якомога глибше впізнати й оволодіти певними способами і методами. Не мав «нб» на лекціях та лабораторних, лабораторно-практичних заняттях. У заліковій книжці всі іспити здані на «відмінно». У вечірній і нічний час – фізична робота. У найближчому до гуртожитку хлібному магазині він оператор погрузочно-розгрузочних робіт. І так наполеглива навчальна робота поєднувалась із фізичною. У студентські роки Д.М.Вовк одружується, народжується студентська сім'я. Додається клопіт. Додається турботи – перший син Ігор.

Одержав червоний диплом ветеринарного лікаря. За державним розподілом сім'я молодих ветеринарних лікарів Дмитра та Раїси Вовків отримали призначення на відпрацювання трьох років на Волині. Його призначають заступником головного ветеринарного лікаря Любешівського району. Відпрацювавши термін, сім'я Вовків переїздить на Київщину, де Дмитро Михайлович – головний ветеринарний лікар радгоспу «Майданівський» Бородянського району (1972-1973 рр.). Серйозно готується до вступу в аспірантуру. Витримав конкурс, успішно склав екзамени.

Березень 1973 р.– квітень 1976 р. – аспірант кафедри фармакології і паразитології УСГА. Під науковим керівництвом професора С.В. Баженова виконав і успішно захистив кандидатську дисертацію «Изучение влияния нитратов на организм крупного скота».

Після закінчення аспірантури службова сходинка така: асистент (1976-1982), доцент (1982-2004), один рік виконував обов'язки завідуючого кафедри фармакології та токсикології. У 1992-1994 рр. за сумісництвом – заступник декана факультету ветеринарної медицини.

Д.М. Вовк за життя виконував різні громадські доручення: староста групи, член профкому УСГА, редактор сатиричного додатка «Шприц» та ін.

Д.М. Вовк був прекрасним лектором. Лекції були оригінальними і колоритними. На іспитах і заліках він був вимогливим, але не прискіпливим, добрим, але не добрячком. Студенти тяглися до нього за порадою і допомогою. У цьому, треба наголосити, він був безвідмовним. Як не ділом, то добрим словом. Він був гарним методистом.

Відгукувався на запрошення виробничників, які часто звертались. Виїздив до обласних центрів, а то й безпосередньо у господарства, на семінари, наради, давав усні й письмові консультації.

Тематика наукового студентського гуртка кафедри була завжди актуальною, і дослідження мали практичне значення. Студенти захищали успішно виконані дипломні роботи. Під керівництвом доцента Д.М.Вовка захищено понад 80 дипломних робіт.

Багато зусиль доклав у введенні курсу для студентів «Лікарські та отруйні рослини». Виданий підручник «Рослинні засоби у ветеринарній медицині» (1996).

Д.М. Вовк вдало поєднував викладацьку роботу з науковою. Настирливо брав участь у виконанні наукової тематики кафедри з вивчення токсикології нітратів і нітритів. Ним опубліковано близько 60 друкованих праць. Співавтор «Справочника ветеринарного врача» та «Справочника ветеринарных препаратов». «Справочник по ветеринарной рецептуре и технологии изготовления лекарственных форм», автором якого є Д.М.Вовк, і досі залишається універсальним посібником для лікарів ветеринарної медицини.

За плідну наукову і педагогічну діяльність та вагомий особистий внесок у підготовку висококваліфікованих фахівців Д.М. Вовк нагороджувався почесними грамотами ректорату, деканату та громадських організацій, а в 1998 році указом Президента України йому присуджено почесне звання заслуженого працівника сільського господарства України.

Авторитет Д.М. Вовка в колективі факультету та університету, серед студентської молоді, у практиків був високим і незаперечним. Людина сильної волі, щирої думки, великих мрій піддалась фізичній нарузі – невидима хвороба в останні роки життя зламала, і Дмитро Михайлович боровсь нещадно, не показуючи свої болі, не шукаючи співчутливості, не скаржився на свою долю. Останні п'ятнадцять років життя – це мученицькі роки, роки інвалідності. Д.М.Вовк залишив добру пам'ять про себе у колег, рідних і близьких. Він тілесно відійшов, із-за недуги його могутній стан повністю не реалізувався за життя. Людина живе на цьому світі доти, доки її пам'ятають.

Микола Потоцький